

ΕΛΕΥΘΩΣ

ΓΙΑ ΤΑ ΤΡΙΑ ΧΡΟΝΙΑ ΤΗΣ «ΕΛΕΥΘΩΣ»

Ἡ ἀγαπητὴ Πρόεδρος τοῦ Σ.Ε.Μ.Α. Δις Χαρὰ Βογιατζάκη μοῦ ζήτησε νὰ γράψω γιὰ τὸ τεῦχος τοῦ περιοδικοῦ «Ἐλευθῶ» ποὺ κλείνει τὰ τρίτα γενέθλιά του φέτος.

Χωρὶς νὰ ἔχω σχετικὴ εἰδικότητα, δέχτηκα τὴν πρότασή της, ἀπὸ ἐνδιαφέρον καὶ ἀγάπη γιὰ τὴ Σχολὴ τοῦ Μαιευτηρίου «Μαρίκα Ἡλιάδη», τῆς ὁποίας τὸ ἔργο χρόνια προσπάθησα νὰ βοηθήσω, καὶ γιὰτὶ γενικότερα ἐκτιμῶ τὸ ἐπάγγελμα τῆς Μαίας.

Ὅσοι παρακολούθησαν τὸ ἀξιόλογο περιοδικὸ τοῦ Συλλόγου καὶ ξέρον μὲ τί κόπο συγκεντρώνεται ἓνα χρήσιμο ἐπαγγελματικὸ ὕλικό, δὲν μποροῦν παρὰ νὰ συγχαροῦν τὴ Συντακτικὴ Ἐπιτροπὴ καὶ νὰ εὐχρηθοῦν στὴν «Ἐλευθῶ» νὰ πολλαπλασιάσῃ τὰ χρόνια της γιὰ τὸ καλὸ ἐκείνων ποὺ τὴ διαβάζουν.

Ὅσο ἀδξάνουν οἱ εἰδικότητες στὸν τόπο μας, γίνεται καὶ ἡ ἀνάγκη τῆς ἐπιστημονικῆς ἐνημέρωσης τῶν εἰδικευμένων πρὸς ἐπιτακτικὴ, τὰ σχετικὰ ἐπιστημονικὰ περιοδικὰ ἀναπληρώνουν ἓνα ἐπαγγελματικὸ αἴτημα, μιὰ ἀνάγκη. Εἰδικότερα γιὰ τὸ ἐπάγγελμα τῆς Μαίας, ποὺ ἀπαιτεῖ πρωτοβουλία καὶ στηρίζεται συχνὰ ἀποκλειστικὰ στὶς γνώσεις καὶ τὴν πείρα τῆς ἴδιας τῆς Μαίας, εἶναι ἀπαραίτητο ἓνα τέτοιο περιοδικό.

Ἀπὸ τὴ στιγμή ποὺ θὰ φύγῃ ἡ Μαία ἀπ' τὴ Σχολὴ ὅπου ἐκπαιδεύτηκε, ἀπ' τὴν κλινικὴ ὅπου ὑπῆρχαν πρόχειρα τὰ τελειότερα μέσα, ἔχει πιά ὁδηγὸ στὴ δουλειά της μόνον τίς γνώσεις καὶ τὴν πείρα της. Χάνει τὴν πεπειραμένη συνάδελφο, τὸ γιατρὸ ποὺ καλεῖ ἀμέσως ὅταν συναντᾷ κάτι ἀπροόβλεπτο. Ἡ παρατηρητικότητα καὶ ἡ στενὴ παρακολούθηση ἀρκοῦσε συχνὰ γιὰ νὰ προλάβῃ μιὰ ἐπιπλοκὴ ἢ μιὰ δυσκολία στὸ Μαιευτήριον. Μιᾶς καὶ βρεθῆ ὁμῶς μόνη, σὲ κάποιον χωριό, σὲ φτωχό, ἴσως καὶ πρωτόγονο περιβάλλον, δὲν ἔχει παρὰ τὰ δικά της κριτήρια, τὴν ἀτομικὴ τῆς πείρα γιὰ βοηθοῦς. Ἀκόμα καὶ τὸ ἄμεσο οἰκογενειακὸ περιβάλλον μπορεῖ νὰ φέρῃ ἐμπόδια στὴν ἐκτέλεση τοῦ ἔργου της μὲ τίς κληρονομικὰς προλήψεις καὶ τίς παράκαιρες ἐπεμβάσεις.

Τότε θὰ νιώσῃ ἡ Μαία τὸ πόσο διάφορη ἀποστολὴ ἔχει ἀπ' τὴν Ἀδελφὴ τοῦ Νοσοκομείου, γιὰτὶ αὐτὴ διευθύνει μόνη τὴν κατάστασιν καὶ πρέπει μόνη αὐτὴ νὰ ἀναλάβῃ τὴν εὐθύνη γιὰ τὴν ἀρμόζουσα λύσιν.

Αὐτὲς οἱ βασικὲς ἐπαγγελματικὲς διαφορὲς κάνουν τὴ Μαία νὰ στέκη σὲ ἐπίπεδο ἰδιόρρυθμο, μεταξύ ἰατροῦ καὶ νοσοκόμου, καὶ τὸ περιοδικὸ τῆς γίνεται χρήσιμο, ἀπαραίτητο μάλιστα θὰ ἔλεγα, γιὰ τὴν ἐπιστημονικὴ ἐνημέρωσή της. Τὸ διάβασμά του θὰ τὴν ἐμποδίση νὰ ἀποτελεματωθῇ στὴν ἀπομόνωση τῆς ἐπαρχίας της, θὰ τῆς ξαναμάθη ὅσα ἴσως ξέχασε καὶ θὰ τῆς ὑποδείξη νέες προόδους τῆς ἐπιστήμης της. Θὰ τὴν φέρη πιὸ κοντὰ σ' ὅλες τις γνωστὲς καὶ ἀγνωστὲς συναδέλφους της, πάνω ἀπ' ὅλα θὰ τὴν κἀνη νὰ νιώσῃ τὸ δεσμό πὺν γεννοῦν οἱ ὅμοιοι ὑποχρεώσεις καὶ τὸ καμάρι γιὰ τὸ ἐπάγγελμα πὺν διάλεξε καὶ προορίζεται νὰ φέρη χαρὰ στὰ σπίτια.

Γιατὶ χαρὰ εἶναι ἡ νέα ζωὴ, χαρὰ εἶναι σὰν «ἐλευθερώνεται» μιὰ γυναίκα. Πιὸ ὠραῖα δὲν μποροῦσε νὰ τὸ ἐκφράσῃ ὁ λαὸς παρὰ μὲ τὴν εὐχὴ πὺν δίνει στὶς ἐτοιμόγεννες: «Καλὴ λευτεριά!»

Ἡ Μαία πὺν ἐργάζεται σὲ κλινικὴ ἔχει ἀναγκαστικὰ καὶ τὶς περιπτώσεις τῆς ἐγχείρησης, τῆς ἀνέλπιδης ἐπέμβασης «*in extremis*» καὶ συναντᾷ συχνὰ τὴν ἀγωνία καὶ τὸ πένθος τοῦ περιβάλλοντος.

Ἐκείνη πὺν ἐξασκεῖ ἐλεύθερα τὸ ἐπάγγελμα συναντᾷ σχεδὸν μόνο τὴν ἀγαλλίαση τοῦ τοκετοῦ, καὶ εὐτυχῶς θὰ βρεθῇ σχετικὰ σπάνια στὴν περίπτωσή τοῦ πένθους.

Μὲ τὴν ἀπαρχὴ τῆς ζωῆς, ὁμως, ἀρχίζουν καὶ οἱ δυσκολίες καὶ ἐπιπλοκὲς τοῦ καθημερινοῦ βίου στὸ φτωχὸ περιβάλλον. Γι' αὐτὸ ἰδεώδης Μαία θὰ ἦταν ἐκείνη πὺν θὰ ἔμοιαζε μὲ τὴν Ἐπισκέπτρια Ἀδελφὴ πὺν τόσο ὠραῖα περιγράφει ὁ κ. Γ. Πάγκαλος στὰ «Γαλάζια Πουλιὰ».

Τὸ «Ἡμερολόγιο» αὐτὸ ἔπρεπε νὰ χρησίμευε σὰν ὁδηγὸς σὲ πολλὰ κορίτσια πὺν ἀσπίαστηκαν τὸ ἐπάγγελμα τῆς Μαίας. Ἡ Διπλωματοῦχος πὺν πάγει στὴ μικρὴ ἀπόμερη ἐπαρχία δὲν καλεῖται νὰ φέρη στὸν κόσμον μόνο «νέα ζωὴ» ἀλλὰ καὶ νὰ βελτιώσῃ τὴ ζωὴ ὅλου τοῦ περιβάλλοντος. Πείρα νοσηλείας, ὑγιεινῆς ἀτομικῆς καὶ ὁμαδικῆς, ἰδρυματικῆς καὶ κοινωνικῆς πρόνοιας ἔχει, ὅλα αὐτὰ εἶναι ἐφόδια γιὰ νὰ γίνῃ ἡ παρουσία τῆς Μαίας ἕνα πραγματικὰ φωτεινὸ ἀστὲρι στὴν τόσο φτωχὴ μας ἐπαρχία.

«Ἡ Κυρὰ μὲ τὸ Λυχνάρι», τὸ σύμβολο πὺν ἔμεινε γιὰ ὅλες μας τὸ πέρασμα τῆς *Florence Nightingale*, μπορεῖ πάντα νὰ φέγγῃ σὲ κάθε γωνιὰ τοῦ τόπου μας. Φτάνει νὰ μὴ στερέψῃ ἡ πηγὴ ἀγάπης ἀπ' τὴν καρδιά τῆς ἐπαγγελματίας, φτάνει, κοντὰ στὶς γνώσεις της, νὰ ἔχῃ «ἀνοιχτὰ καὶ ἀγρυπνα τὰ μάτια τῆς ψυχῆς της». Τὴ δουλειὰ νὰ μὴν τὴ φοβᾶται καὶ νὰ μὴ διστάξῃ νὰ βοηθῇ τὸ διπλανό, ἔστω καὶ ἂν αὐτὸς δὲν τείνει τὸ χέρι του γιὰ βοήθεια. Ἡ ἀγάπη, ὁ καλὸς λόγος, τὸ χαμόγελο τῆς καρδιάς πάντα ὑπερνικοῦν τὰ ἐμπόδια καὶ διαλύουν τοὺς βραχνάδες γύρω μας. Καὶ ἂν ἀκόμα δὲν τοὺς ἐξαφανίζουν, τοὺς κάνουν τουλάχιστο ὑποφερτοὺς σὲ κείνους πὺν τοὺς ἔχουν.

Αὐτὴ τὴν πίστη πρέπει νὰ τὴν πάρῃ ἐφόδιο ἡ κάθε Μαία πὺν ξεκινᾷ καὶ μ' αὐτὴν νὰ ἀναλάβῃ τὸ βαρὺ της ἔργο.